

De reis van het aardmannetje.

avonturen op een eiland

Nettie van de Brake (tekst)

Ingrid Cramer (tekeningen)

*“Natuurlijk geloof ik niet in aardmannetjes
... maar daarom zijn ze er nog wel!”*

Nettie

1.

Allemaal stamgasten

Er was eens...

Een mooie plek hier ver van vandaan. De zon scheen er warm. Zó lekker, *hmm!*

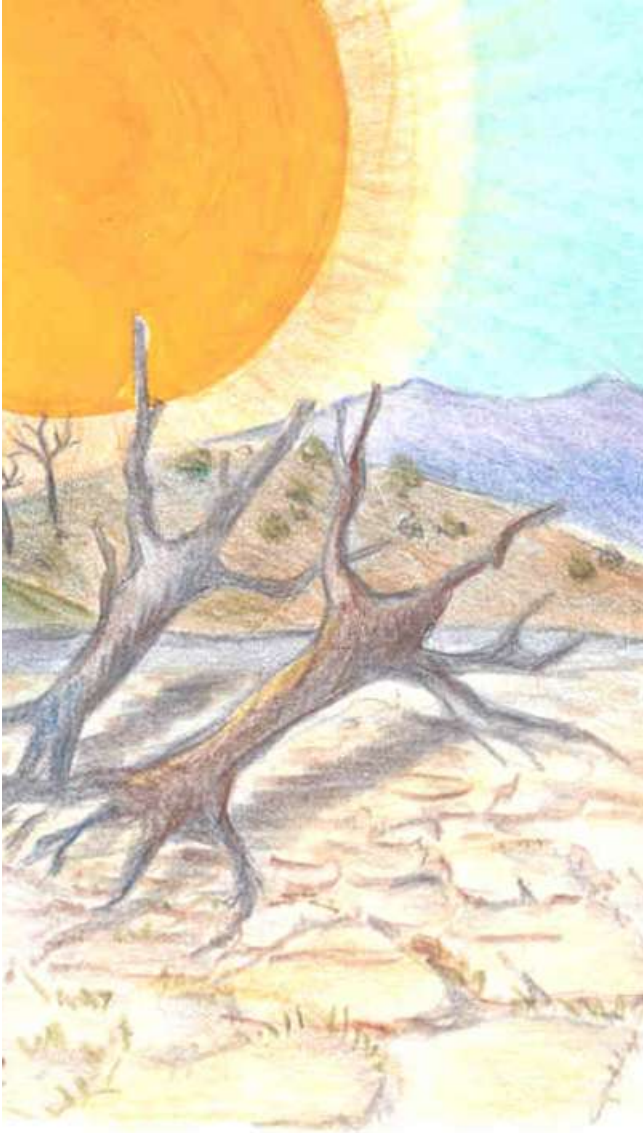
Tussen de heuvels stroomde een rivier met fris kabbelend water. Er stonden bomen op de heuvels. Ze stonden stevig in de grond. Hun takken en bladeren ruisten in de zomerse wind. Met hun wortels zogen ze gretig het water uit de vruchtbare aarde. *Hmm*, lekker.

De bomen groeiden en groeiden. Ze kregen dikke takken en mooie groene bladeren. In de lente bloeide hun bloesem. In de zomer was het heerlijk toeven in hun schaduw. In

de herfst droegen ze vruchten: olijven,

noten, amandelen, sappige peren en perziken. Elk jaar weer. *Hmm*, zó lekker.

Toen kwam de grote droogte.
Het water in de rivier verdampte
in de zon. De aarde werd droog
en stoffig. De wortels van de
bomen vonden geen water meer.
De bladeren hingen slap in de
brandende zon. De bomen stierven
van de dorst. Ze lieten hun
blaadjes vallen. Ze verloren hun
houvast in de aarde en vielen om.
Hun wortels staken in de lucht.
En er was niemand om ze te
helpen. Zó treurig.

Vele jaren verstreken. Niemand
bekommerde zich om het dorre
land en de dode bomen.

Een schaapherder liet er zijn kudde
grazen, zodat ook de laatste
grassprietjes verdwenen.
Toch bleven de schapen mager.
Nieuw gras groeide er niet.
Het droge, stoffige land lag te
blakeren in de warme zon.

Totdat... op een mooie voorjaarsdag
een landheer kwam aanrijden op zijn vurige ros. Hij had een verre reis gemaakt.
Hij was moe en wilde rusten. Hij zocht een plekje bij de rivier in de schaduw
van bomen, maar dat vond hij niet. Zó jammer!
De landheer hield van bomen. Op het landgoed waar hij woonde daar ver
vandaan, waren de bomen prachtig groen en gezond. Ze groeiden en groeiden.

In de lente bloeide hun bloesem. In de zomer was het heerlijk
toeven in hun schaduw. In de herfst droegen ze vruchten: heerlijke
noten, blozende appels en sappige peren. Zó lekker! *Hmm.....*

De landheer keek naar het dorre land en de dode bomen. “Wat een trieste boel,” zei hij bij zichzelf: “Dat kan toch niet zo. Er moet hier snel iets veranderen!”

Hij bedacht een plan. Hij kocht het land met de dode bomen en gaf ze een nieuw leven. Dat kon hij, want hij was een ziener en een tovenaars. Hij zag dingen die andere mensen niet zagen. En hij kon toveren. Met een bijl en met verf kon hij maken wat hij zag.

Peinzend liep de landheer rond tussen de dode bomen. Hij bekeek ze heel goed.

Hij pakte een dode boomstam op en zette

hem omgekeerd op het land. Hij ging er op zijn hurken bij zitten.

Hij keek lang en aandachtig... Ja, zie je wel...

In de stam van de dode boom, onder de schors, zag hij iets zitten.

“Merkwaardig,” mompelde hij: “Een stamgast...

Er zit een stamgast in deze boom.

Hij zit daar goed verborgen,
maar ik zie hem toch duidelijk.”

De landheer stond op en keek om zich heen. Met haastige stappen beende hij naar de volgende dode boom. Hij pakte hem op en zette hem omgekeerd op het land. De stam zakte een beetje scheef. De landheer keer aandachtig. Ja, ook in deze boom zat een stamgast verborgen onder de schors...

Voorzichtig liet hij de boomstam uit zijn handen glijden en beende met haastige stappen naar de volgende boomstam... En naar de volgende... En weer verder... Opgewonden rende hij van de ene dode boom naar de andere.

En jawel hoor! In elke boomstam die hij omkeerde zag hij een stamgast, verborgen onder de schors. “Wat een prachtige vondst!” riep hij vrolijk: “Allemaal stamgasten, in elke boom één. Het lijkt wel een wonder.”

Vlug haalde hij zijn bijl. Voorzichtig hakte hij de eerste stamgast tevoorschijn. En nog één... En nog één... Het was zwaar werk. Hij zweette ervan. Zijn armen werden moe. Hij kreeg pijn in zijn rug. Hij moest een poosje rusten. Maar elke dag hakte hij meer stamgasten tevoorschijn.

Kijk, ze waren allemaal verschillend. Ze hadden allemaal een eigen gezicht. Praten deden ze niet. Ze stonden maar te staan. Erg vrolijk leken ze niet. Ze staarden een beetje voor zich uit. Bezorgd vroeg hij zich af, of ze het wel fijn vonden dat hij ze uit de boomstammen had bevrijd.

De landheer peinsde wat hij kon doen om de stamgasten op te vrolijken. Hij had plezier in het leven. Dat wilde hij graag met anderen delen. Ook met de stamgasten.

Aha, hij wist het al! Hij hield van vrolijke kleuren. Een beetje kleur zou de stamgasten ook goed doen. Vlug haalde hij zijn verf en penselen, en begon te schilderen. Hij schilderde de stamgasten in heldere kleuren: rood, geel, groen, blauw, en soms een randje goud. Ze fleurden er helemaal van op.

Hij accentueerde hun gezicht. Zo zag je nog beter hoe verschillend ze waren. Hun karakter kwam steeds beter uit de verf. Prachtig werden ze! Ze stonden te schitteren in de warme zon... en ze leken een stuk vrolijker. Nu hadden ze prachtige kleuren en een eigen gezicht. Heel mooi! Maar toch... er ontbrak nog iets. Maar wat?

De landheer keek peinzend naar de kleurige stamgasten. Hij keek heel goed... *Hmm...* opeens wist hij het! Natuurlijk, dat was het water aan ontbrak!... De stamgasten hadden nog geen naam. Daarom waren ze niet blij. Want als je geen naam hebt, weet niemand wie je bent... Wat dom dat hij daar niet eerder aan had gedacht.

Hij probeerde namen te verzinnen in de vreemde taal van dat verre land. Dat was moeilijk, want die taal kende hij niet... Hij was er niet aan gewend. Toch wilde hij dat de stamgasten een naam kregen die thuis hoorde in het land waar ze waren geboren. Bovendien wilde hij dat elke stamgast een naam kreeg, die goed bij hem paste. Een naam die iets vertelde over zijn karakter...

De landheer probeerde goede namen te bedenken in de vreemde taal van dat verre land. Moeilijk hoor! Hij piekerde en peinsde... Het schoot niet echt op. De jonkvrouw moest hem komen helpen.

Ze bleven lang nadenken en samen overleggen. Het werd al laat... De avond viel. De landheer maakte een kampvuurtje. Het knapperde gezellig. Ze tuurden in de flakkerende

vlammetjes op zoek naar goede ideeën... *hmm*. Er kwamen steeds nieuwe namen opborrelen...

Hè, hè... uiteindelijk was de landheer tevreden. De jonkvrouw had hem goed geholpen. De stamgasten leken nogal verbaasd. Geen wonder!

Ze waren uit de dode bomen bevrijd.

Hun leven had kleur gekregen: rood,

geel, groen, blauw, en soms een randje goud. Allemaal hadden ze een gezicht

en een eigen naam. En hun leven stond volledig op zijn kop... Dat is nogal wat!

's Avonds toen de landheer en de jonkvrouw waren gaan slapen, droomden ze van een nieuwe toekomst. *Welterusten!*

2.

Het aardmannetje

Er gingen dagen, weken, maanden voorbij. De landheer werkte ijverig door. Hij had al heel veel stamgasten uit de dode bomen bevrijd. Bijna teveel om te tellen. Ze vormden een grote, kleurige groep. Helemaal achteraan stond het aardmannetje. Hij was nog maar net tevoorschijn gehakt. En hij was een beetje verlegen. De landheer had hem prachtig okergeel geschilderd, een warme kleur, precies de kleur van de aarde. Het aardmannetje droeg een grappig blauw mutsje. Het zat vast-geschilderd op zijn houten kop. Zijn oogjes keken verbaasd naar de hemel.

Wat licht en wat mooi blauw was het daar boven!
En wat scheen de zon lekker warm. *Hmm*.
Zijn blauwe mutsje kriebelde een beetje van de
warmte.

Voorzichtig gluurde het aardmannetje om zich heen. Allemaal stamgasten,
waar hij ook keek. *Eén, twee, drie, vier, vijf...* Oei, hij raakte in de war.
Nee, tellen kon hij ze niet, maar hij keek zijn ogen uit.
De meeste stamgasten waren een stuk groter dan hijzelf. Met vrolijke kleuren:
rood, geel, groen, blauw en soms een randje goud. Met lange benen en grote
neuzen. En soms wel met twee of drie gezichten.

Verlegen keek het aardmannetje naar de lucht. Daar werd hij
toch zo blij van! Een gevoel alsof hij zweefde boven de aarde.
Dat paste precies bij zijn nieuwe naam. De mooie naam in die
vreemde mensentaal: **duende Celestial** (*doe-en-de sè-les-tie-al*).

's Avonds zaten de landheer en de jonkvrouw te mijmeren bij een kampvuurtje. Ze hadden de hele dag hard gewerkt. Nu was het goed rusten.

Na een tijdje vroeg de jonkvrouw: "Lieve landheer, waarom heb je eigenlijk die moeilijke naam voor het aardmannetje gekozen?" Langzaam probeerde ze het uit te spreken: "... doe-en-de sè-les-tie-al..."

"Nou," zei de landman: "Dit eenvoudige aardmannetje is héél bijzonder. Kijk zelf maar! Je ziet het aan zijn oogjes. Hij ziet meer dan je denkt. En hij houdt van de hemelse verte".

De jonkvrouw dacht even na. Ze knikte. *Ja*, ze begreep het. Het was weer stil. Het kampvuurtje knapperde.

Plotseling zei de landheer: “Weet je jonkvrouw, als je morgen naar huis gaat, moest je het aardmannetje maar meenemen op reis. Dan kan hij wat van de wereld zien en van de hemelse verte. Dat lijkt me wel goed voor hem.”

In zijn achterafhoekje stond het aardmannetje een beetje te dromen.

Opeens was hij klaarwakker. *Jeetje*, had hij het goed gehoord?...

Mocht hij met de jonkvrouw mee op reis? *Joepie!*

Wat spannend! Een echt avontuur! Hij fantaseerde dat hij al klaar stond om te vertrekken. Met een mooie hoed op zijn houten kop en een grote reistas naast zich. Een echte reiziger!

Zijn houten hartje maakte stilletjes een sprongetje van blijdschap. Hij moest ervan blozen tot onder zijn

blauwe mutsje... Maar dat zag niemand in het donker.

Die nacht droomde hij van de reis, van de hemelse verten die hij zou zien en van de avonturen die hij zou beleven. Zó spannend!

De volgende ochtend ging de jonkvrouw direct aan de slag om haar spullen in te pakken. Ze deed haar kleren in een koffer. Zachtjes mompelde ze: *“Ik ga op reis en ik neem mee...”* Ze maakte een keurige stapel van de boeken die ze wilde meenemen. Ze vulde een tas met eten en drinken voor onderweg. IJverig werkte ze door: *“... en ik mag niks vergeten...”*

Toen de zon hoog aan de hemel klom was alles klaar voor vertrek. “Ziezo aardman. We kunnen gaan. Heb je er zin in?” Het aardmannetje keek stilletjes voor zich uit. Praten kon hij niet. Maar aan zijn oogjes kon je zien dat hij het prachtig vond.

Met een grote zwaai tilde de landheer hem in de koets. *“Daaag jonkvrouw. Daaag aardman. Goede reis!”* Heel lang wuifde hij de koets na.

Het aardmannetje keek door het raampje. Dag landheer, dacht hij: Dag huis. Dag stamgasten. Tot ziens allemaal! Langzaam verdween de koets achter de heuvels. Weg waren ze. Het avontuur was begonnen!

Met een zucht liet het aardmannetje zich languit in de kussens vallen.

Hij lag lekker op zijn rug met een zacht kussentje onder zijn houten kop. Zo kon hij goed naar buiten kijken. Naar de lucht en naar de zon. Naar de vogels die voorbijvlogen. En naar de bomen die ze voorbijrededen. Hij kwam ogen tekort.

De koets reed en reed... Het duurde lang voordat ze stopten. “Hèhè even pauze,” zei de jonkvrouw: “Tijd voor een hapje en een drankje. Ik ben helemaal stijf van het zitten.” Ze stapte uit en tilde het aardmannetje uit de koets. *Oeps...!* Hij wankelde op zijn benen. De jonkvrouw maakte wat lekkers klaar. Samen genoten ze van het uitzicht.

De jonkvrouw vertelde: “Zie je wel aardman, hoe prachtig het land is waarin je bent geboren? Bij jouw thuis is de aarde okergeel, net als jij. Maar hier zijn de velden rood. En soms kleuren ze wit van de kalk...”

Zie je dat stuwmeer daar in de diepte? Het is bijna helemaal opgedroogd. In de rivier stroomt nog maar weinig water. Ook hier is de aarde droog, maar gelukkig groeien er nog wel bomen. Je kunt zien dat deze bomen worden besproeid met leven-brengend water. In de herfst zullen ze vruchten dragen:

olijven en sappige peren en perziken.”

Toen de jonkvrouw genoeg was uitgerust, reden ze weer verder. Alsmaar verder... Het aardmannetje keek zijn ogen uit. Wat was de wereld groot en mooi! En wat was er veel te zien! Uitgestrekte velden, heuvels, bomen, dorpen, rivieren. Met daarboven de vogels en de eindeloze lucht. Het ging maar door... Hij werd moe van het kijken. Zoveel nieuwe indrukken kon hij amper verwerken. Een beetje duizelig viel hij in slaap. Het leek wel alsof hij zweefde boven de aarde. Dat bedje lag ook zó lekker... *hmm!* De koets was net een knus rijdend kamertje. Hij voelde zich veilig en beschermd. De jonkvrouw zou wel voor hem zorgen.

3.

Bij de tovenaar op het eiland

Ze reisden prettig met z'n twee, het aardmannetje en de jonkvrouw.

Langs lange slingerbochten beklom de koets een hoge bergketen en daalde weer af naar het dal. Zover je kon kijken, zag je het golvende landschap.

Steeds weer nieuwe heuvels en nieuwe akkers. Het ging alsmaar door...

De zon scheen warm. De lucht was blauw met mooie witte wolken.

Overal waar het aardmannetje keek, zag hij bloemen, bomen, boerderijen, dorpjes en wegen... en vogels in de lucht.

De koets reed en reed... kilometer na kilometer. Het ging maar door! Steeds verder... De reis duurde lang. De zon werd

minder warm. Er kwamen meer wolken in de lucht. Het landschap werd groener en steeds vlakker. Er was geen heuvel of berg meer te zien!

Tenslotte stopten ze aan de rand van het water. Verder konden ze niet. Er was geen brug. *Hè*, hoe moest dat nou?... “Wees niet bezorgd aardman,” zei de jonkvrouw: “We wachten tot de boot komt. Die brengt ons naar de overkant.” En zo gebeurde het...

De boot kwam aanvaren... *toet*... Er ging een grote klep open. Voorzichtig reed de jonkvrouw de koets naar binnen. Zachtjes schommelend voeren ze naar de overkant. De klep van de boot ging weer open en de jonkvrouw reed de koets naar buiten.

“Nu zijn we op het eiland aardman,” vertelde de jonkvrouw: “Een eiland is een stuk land in zee, omringd door water.” Dat vond het aardmannetje een grappig idee. Nu was hij op een plek met de zee rondom. Waar je ook heen ging, altijd kwam je uit bij het water. Dan kon je niet verder...

Ja, het kon wel. Maar alleen als je een boot had, of als je ging zwemmen. Maar zwemmen kon hij niet. Dat had hij niet geleerd. Stamgasten kregen geen zwemles. Hun houten benen waren veel te stijf.

“Zie je hoeveel schapen hier zijn, aardman? Ze lijken niet op de schapen die jij kent. Die zijn mager en hebben vaak honger. De schapen hier eten zich elke dag dik en rond met het malse gras. En ze dragen een warme wollen jas.”

De schapen liepen overal, verspreid over het groene gras. Nieuwsgierig keken ze naar de koets. *Bèh* riepen ze: *bèh*. Wie ben jij en wat kom je hier doen? Ze waren heel dik en rond. Net grote bollen zachte warme wol op pootjes.

“Kijk aardman, zie je die kerktoren daar in de verte?”

De jonkvrouw wees met haar vinger.

“Daar is het dorpje waar de tovenaar woont.

Bij hem gaan we op bezoek. Hij is geen gewone tovenaar.

Hij tovert met verf. Net zoiets als jouw eigen landheer,

maar toch weer heel anders.”

De reis was niet ver meer. In het dorpje stopte de koets.

De jonkvrouw stapte uit. Ze pakte het aardmannetje stevig beet en zette hem op de grond. Op wankele benen stond hij om zich heen te kijken.

Hij zag de witte kerktoren. Er was een straatje met rode stenen en kleine huisjes met rode daken, dicht naast elkaar. Het leek wel alsof ze bij elkaar moesten schuilen voor de koude eilandwind. Want *oei*, wat waaide de wind koud om zijn houten kop... *brr...* Gelukkig had de landheer zijn mutsje stevig vast geschilderd.

De jonkvrouw droeg het aardmannetje door een grappig klein poortje. Het was een beetje geheimzinnig. Erachter was een smal paadje door een tuin met prachtige bloemen in allerlei kleuren: rood, paars, roze en blauw... Het leek wel een geheime wereld! Het zag er heel mooi uit en het rook zo lekker! *Hmm*. Het aardmannetje keek zijn ogen uit.

Achterin de tuin stond een oud huisje met een rood pannendak.

De jonkvrouw deed de deur open. Het slot kraakte. Er klonk muziek.

“Goed volk!” riep ze en ze tilde het aardmannetje naar binnen.

Vanuit de schemerige ruimte kwam een lange man naar ze toe.

Hij droeg een wijde trui met strepen en een grappige

punthoed. Zijn kleren zaten onder de verf. *Ja*, dit was de

tovenaar.

Wijd opende hij zijn armen en hij sprak met luide stem:

“*Simsalabim...* Ha, daar zijn jullie. Welkom hier.”

Hij zoende de jonkvrouw. Het aardmannetje kreeg een aai

over zijn houten kop. “Dag aardman, fijn dat je er bent.”

Het aardmannetje keek verlegen in de lucht en bloosde tot

onder zijn blauwe mutsje.

Simsalabim... De tovenaar toverde een fles wijn tevoorschijn.

Urenlang zat hij vrolijk tegen de jonkvrouw te praten... en wijn

te drinken. Wat had die tovenaar veel te vertellen! Het ging

maar door...

Maar hij wilde ook alles weten over het verre land en de reis die de jonkvrouw had gemaakt. De jonkvrouw vertelde over het verre land en over de landheer die zoveel stamgasten uit de dode bomen had bevrijd, en over de lange reis die ze met het aardmannetje had gemaakt...

Het duurde lang. Het werd laat. Het aardmannetje stond er een beetje verloren bij. Hij keek voorzichtig om zich heen. Wat een fijne plek was het hier! Overal

schilderijen en verf. Hij zag heel veel kleuren: rood, geel, groen, blauw en soms een randje goud... Door de stoffige ramen scheen de zon in strepen naar binnen. Stofdeeltjes dansten in banen zonlicht.

De kleuren op de schilderijen leken wel betoverd.

Het aardmannetje droomde weg bij de vrolijke kleuren, het toverachtige licht, de hemelse muziek en de luide stem van de tovenaars. Het voelde alsof hij zweefde boven de aarde, deinend op de zachte witte wolken op de maat van de muziek.

Uiteindelijk stond de tovenaar op en riep: “Kom jonkvrouw, tijd om naar bed te gaan”. Hij pakte het aardmannetje op, nam een paar grote passen, en zette hem pardoos in een mooi, rustig hoekje. *Simsalabim...*

Er stonden twee houten mannetjes, die de landheer lang geleden had uitgehakt uit dode bomen, net zoals de stamgasten. Toch zagen ze er heel anders uit: kort en stevig, met dikke beentjes en een donkerbruine huid. Ze keken heel streng. Het aardmannetje voelde zich erg verlegen en bloosde in het donker.

Maar de houten mannetjes begroetten hem vriendelijk: “Welkom hier, goede vriend.” Opeens kon het aardmannetje iets terug zeggen... In het veilige donker van de nacht, zonder mensen in de buurt, had hij een stem. Al snel was het ijs gebroken en stonden ze met z’n drieën lekker te kletsen.

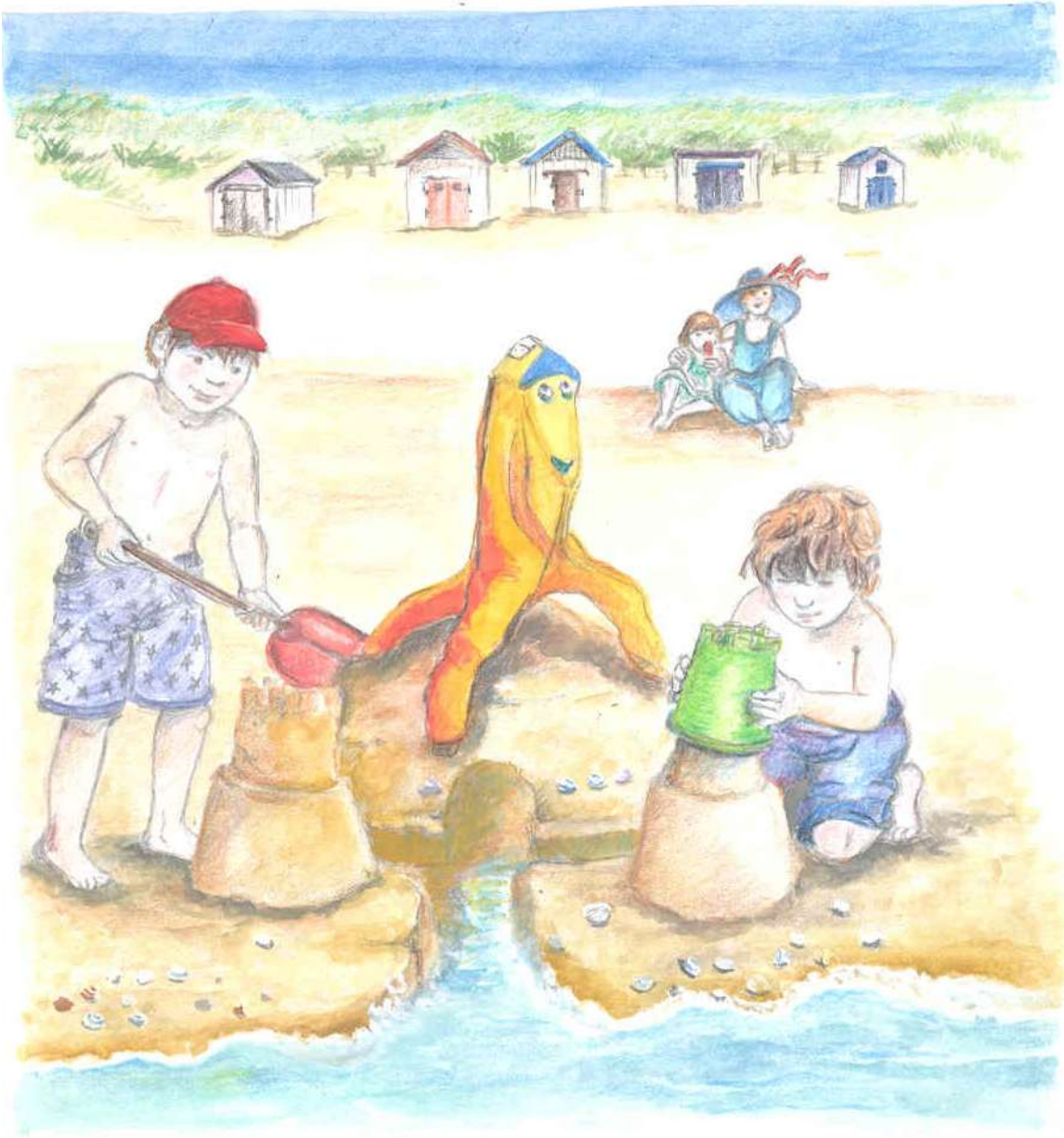

Wat hadden ze elkaar veel te vertellen!

Over de landheer met zijn vurige ros die zoveel van bomen hield, over de jonkvrouw en de lange reis naar het eiland en over de tovenaar met zijn luide stem die toch zo aardig was.

Die nacht droomde het aardmannetje van het verre land waar hij vandaan kwam. Waar de warme zon scheen. Waar de landheer druk aan het werk was. En waar hij zelf werd omringd door een heleboel stamgasten in vrolijke kleuren: rood, geel, groen, blauw en soms een randje goud. In zijn droom lag hij in een koets die boven de aarde zweefde. Beneden hem voer de boot op weg naar het eiland met weiden vol bolronde wollige schapen. De stamgasten en de houten mannetjes stonden beneden te zwaaien: “*Daaag* aardman. Goede reis en veel plezier!”

4.

Naar het strand

Er kwamen drie kinderen op bezoek. Het meisje Roos en haar twee broers. Grote stoere jongens. Vrolijk riepen ze “hallo” en ze maakten kennis met het aardmannetje. De jonkvrouw vertelde wie hij was en waar hij vandaan kwam. De kinderen luisterden aandachtig. De stoere jongens vonden het reuze interessant. Ze begrepen heel goed dat het aardmannetje graag naar de lucht wilde kijken: “Logisch want in de aarde, onder de grond is het altijd donker. Daar kun je niks zien. Dan is er geen lol aan.”

Roos gaf het aardmannetje voorzichtig een knuffel. Ze vroeg of ze met hem mocht gaan wandelen. Dat was goed. Voorzichtig probeerde het aardmannetje een paar stapjes. Maar het ging niet. Zijn benen waren te stijf. Zó jammer! Roos keek een beetje sip dat haar plannetje niet doorging.

“Geen probleem,” riep de tovenaar: “Ik los het zo voor je op!”

Hij haalde zijn toverdoos. Hij pakte het aardmannetje en legde hem op zijn zij. *Simsalabim...* Snel zette hij wieltjes onder zijn houten benen... *één, twee, drie...* en klaar is kees. Nu kon het aardmannetje overal naartoe rollen.

Roos vond het een schitterende oplossing. Ze was weer blij. Ze gaf het aardmannetje een klein duwtje. Daar rolde hij al over de vloer. Nog een duwtje... en nog één. Ja hoor, het lukte! Het aardmannetje rolde en rolde het hele huisje rond.

Blij nam Roos het aardmannetje mee naar buiten. Maar ach, wat jammer... Op de hobbelige keitjes kon hij niet overeind blijven. Zijn wieltjes draaiden de verkeerde kant op. Hij viel steeds. *Au, au*, dat deed pijn! Er zat een lelijke schaafplek op zijn houten kop. Roos gaf er een kusje op en nam hem weer mee naar binnen. Ze knuffelde hem en plakte heel voorzichtig een pleister op zijn houten kop. De stoere jongens vonden het “best wel gaaf”.

Het aardmannetje ging niet meer buiten wandelen. Hij bleef binnen in het huisje van de tovenaar.

Die gaf hem af en toe een zetje, zodat hij een stukje verder rolde.

Simsalabim, geen probleem.

Zo had het aardmannetje steeds een mooi nieuw plekje om rond te kijken. Stilletjes stond hij te dromen. Dat vond hij nog het allerfijnst.

De volgende morgen was het lekker zonnig weer.

“Een heerlijke dag om naar het strand te gaan,”

zei de jonkvrouw. Met een zwaai tilde ze het

aardmannetje in de koets. En daar reden ze het dorp al

uit, over een lange oprijlaan naar de burcht waar Roos

en de stoere jongens woonden. De kinderen stonden al

bij de poort te wachten, trappelend van ongeduld.

Snel klommen ze in de koets. Voorzichtig knuffelde Roos het aardmannetje.

“Hoi aardman met je gave pleister,” riepen de stoere jongens: “We gaan lekker naar het strand. *Oh jee...* Jij weet dat natuurlijk nog niet: Strand is een grote zandvlakte aan zee. Je kunt er heerlijk spelen met water en zand en samen spetteren in de golven.” Het aardmannetje liet ze maar kletsen. Hij snapte er niks van... Hij wachtte maar af.

Ze hoefden niet ver. Na een kort ritje stopte de koets. De stoere jongens tilden het aardmannetje naar buiten. Nieuwsgierig keek hij om zich heen. Een zandvlakte zag hij niet. En ook geen zee. Eerst moesten ze over het duin klimmen, een soort heuvel van zand. Boven op de top keek hij zijn ogen uit. Wat was de zee mooi en groot! De zon schitterde in het water. De golven ruisten. Het strand lag te blakeren in de zon. Het zand voelde warm aan zijn wielmpjes.

De stoere jongens duwden hem naar de rand van de zee. Zijn wieltjes zakten weg in het natte zand. Het water kabbelde koel tegen zijn benen. Het kriebelde een beetje. *Hi-hi* wat een gek gevoel. Hij werd er vrolijk van.

“Kom mee aardman,” zeiden de stoere jongens: “We gaan naar ons strandhuisje.” De stoere jongens sleepten hem mee door het mulle zand.

Het was best wel zwaar! *Pfft*, warm!

Ze liepen naar een wit huisje met

glanzend rode deuren. Net een gezicht met vierkante ogen. De wind had een heleboel zand tegen het huisje geblazen. Net een half-onderaardse hut.

Met veel moeite maakten de stoere jongens de deur open.

Ze pakten hun scheppen en schepten het zand weg. *Pfft*, zwaar werk.

“Doe maar jullie zwembroek aan,” zei de jonkvrouw: “Roos, hier is je bikini.”

Snel kleedden de kinderen zich om en holden naar zee. Het aardmannetje mocht mee.

Spetter-spetter-spat... Ze spetterden elkaar helemaal nat. *Brr...* lekker fris en een beetje zout. De druppels glansden op hun vel. Het natte okergeel van het aardmannetje schitterde in de zon. Het water droop van zijn blauwe mutsje.

De stoere jongens gingen een zandkasteel bouwen. Het werd een echt kasteel met torens van zand en een gracht waar water doorheen stroomde. Zó gaaf!

Het aardmannetje mocht als wachter op de toren staan. Hoog stond hij boven het strand. Zijn benen stevig in het zand.

De stoere jongens lachten: “Nu ben je echt hemels aardman, hoog tegen de blauwe lucht!”

Het aardmannetje vond het prachtig. Zoveel uitzicht. *Wow!*

Wat was de zee groot. En wat scheen de zon lekker warm op zijn houten kop. Zijn blauwe mutsje begon alweer te kriebelen.

Roos zag dat het aardmannetje
het erg warm had. *Pfft!*
Ze waste zijn snoet met een
grote plens zeewater. *Brrr...*
Ai!... het zout prikte in zijn oogjes.
Maar hij friste er wel lekker van op.

De dag vloog om.
Moegespeeld, roodverbrand en met
zand in hun haar liepen de kinderen terug naar de koets. Het aardmannetje had
zand aan zijn benen en op zijn snoet. Het kriebelde ook op zijn blauwe mutsje.
Hij kon niet meer op zijn wieltjes staan, zó moe was hij. De stoere jongens
moesten hem meeslepen.

In de koets viel hij in slaap. Hij droomde dat hij boven de aarde
zweefde in de blauwe lucht, ver boven het strand en de grote
zee. Zó prachtig!

5.

Vliegeren met het Chinese prinsesje

Op het eiland woonde een Chinees prinsesje. Ze had een lief gezichtje met donkere oogjes, een grappig klein neusje en glanzend zwarte haartjes. Ze droeg lakschoentjes en een jurk met glitter. Ze was een vrolijk meisje, dol op muziek en ze hield van zingen en dansen.

De jonkvrouw vond haar erg aardig. Ze stelde het aardmannetje voor:

“Dag prinsesje. Dit is het aardmannetje. Hij komt uit een ver land net als jij, maar dan heel anders. Ik hoop dat jullie vriendjes worden. Jullie hebben elkaar vast veel te vertellen.” Het Chinese prinsesje maakte een elegante kniebuiging. Het aardmannetje werd meteen verliefd op haar. Het leek wel alsof hij boven de aarde naar de hemel zweefde. Hij bloosde tot onder zijn blauwe mutsje. Maar zeggen kon hij niets.

“Houd je van vliegeren aardmannetje?” vroeg het Chinese prinsesje: “In mijn land maken de mensen prachtige vliegers met heel veel mooie kleuren: rood, geel, groen, blauw en vaak ook een heleboel goud.”

“Ja,” riep de tovenaar: “Daar heb ik een boek van. Ik vind vliegeren heel erg leuk en ik heb al vaak vliegers gemaakt. *Simsalabim...* zo gepiept. Zullen we het samen gaan proberen?” Het prinsesje was meteen enthousiast.

Ze klapte in haar handjes en danste vrolijk in het rond. Met een lief stemmetje zong ze zachtjes: “*Ik vlieg, en ik vlieg, en ik vlieg...*”
O... o...! Het aardmannetje bloosde alweer.

De tovenaar haalde zijn boek. Hij liet de plaatjes zien en legde uit hoe het moest. “Een vlieger maakt je van dun gekleurd papier, zodat het licht van de zon erdoor kan schijnen. Het papier plak je zorgvuldig op dunne stokjes. Het moet overal goed vastzitten, zodat het niet kapot waait. Maar... de vlieger moet ook héél licht zijn. Anders gaat hij niet omhoog in de lucht.

Een vlieger wordt gedragen door de wind. De lange staart houdt hem in evenwicht. Om ervoor te zorgen dat de wind de vlieger niet meeneemt, bind je er een lang dun touw aan dat je stevig vasthoudt... En *simsalabim...* de vlieger is klaar.”

Het aardmannetje had ingespannen staan luisteren. Hij begreep wel zo’n beetje waar het om ging en wat belangrijk was. Maar toch leek het hem erg ingewikkeld: licht en toch stevig... Zou het Chinese prinsesje dat wel kunnen?

De tovenaar zocht alle spullen bij elkaar... *simsalabim*, zo gepiept.
Het Chinese prinsesje ging ijverig aan de slag. Ze tekende, knipte en plakte.
Ze deed heel goed haar best. Haar tongetje piepte een eindje uit haar mond...
zó schattig! De vlieger werd schitterend oranje, een mooie zonnige kleur.
En ze maakte een lange staart met zes blauwe strikjes. Zó prachtig!

De tovenaar zat ook niet stil. Hij maakte een vlieger voor het aardmannetje.
Van glanzend rood papier en een staart met rode strikjes. ... *Simsalabim*...
zo gepiept. “Ziezo,” riep de tovenaar tevreden: “Mooi gedaan prinses! Nu nog
een lang stuk touw aan je vlieger. En dat moet je netjes oprollen. Kijk zo...”
Hij deed voor hoe het moest... *simsalabim*... en klaar waren de vliegers!

“En nu gaan we naar buiten om te proberen of de vliegers
de lucht in willen,” riep de tovenaar enthousiast. “Ja, ja,”
juichte het prinsesje. Ze klapte in haar handjes en danste
vrolijk in het rond: “Ik vlieg, en ik vlieg, en ik vlieg...”
Alweer kreeg het aardmannetje het gevoel dat hij boven
de aarde zweefde in de blauwe lucht...

Simsalabim... met een zwaai tilde de tovenaar het aardmannetje over de drempel. De rode vlieger hield hij in zijn andere hand. Met lange passen beende hij naar buiten. Vrolijk trippelde het prinsesje mee op haar glanzende lakschoentjes. Voorzichtig droeg ze haar oranje vlieger. Ze gingen naar het weiland achter het huisje van de tovenaar. De zon scheen. Het aardmannetje was blij met zijn mutsje, want de wind waaide om zijn houten kop... *brr...*

“Goed vliegerweer,” riep de tovenaar: “Een lekker windje.” Hij zette het aardmannetje in het gras. “Goed het touw vasthouden,” riep hij: “Zachtjes afrollen. Kijk zo.” De tovenaar deed voor hoe het moest... *simsalabim*. Langzaam klom de rode vlieger naar boven, steeds hoger in de blauwe lucht, totdat het lange touw helemaal was afgerold. Het laatste stukje touw bond de tovenaar rond het aardmannetje en maakte het stevig vast. “Kijk aardman.... *simsalabim*. Nu kun jij vliegeren.”

Het aardmannetje voelde hoe de vlieger aan het touw trok om los te komen. *Oei!*... Hij moest oppassen dat hij niet de lucht in ging. Maar dat ging niet gebeuren! Hij drukte zijn wielmpjes stevig in de grond. Wat fijn dat de tovenaar het touw stevig had vastgeknoopt. De vlieger trok en trok, maar kwam niet vrij.

“Nu ik, nu ik,” riep het Chinese prinsesje. Ze stond te dansen van plezier. De oranje vlieger danste mee, glanzend in de zon. De tovenaar ging haar helpen. Geduldig legde hij nog een keertje uit hoe het moest: “Goed het touw vasthouden en voorzichtig afrollen. Kijk zó...”

Het prinsesje luisterde aandachtig. Ze hield het touw stevig vast. En ja hoor, het lukte! Langzaam klom de oranje vlieger naar boven, steeds hoger in de blauwe lucht. Tot vlakbij de rode vlieger... En toen nog een klein stukje hoger. “*Ik vlieg, en ik vlieg, en ik vlieg...*,” zong het prinsesje.

Prachtig stonden de vliegers in de blauwe lucht. Glanzend rood en schitterend oranje in de stralende zon. Het aardmannetje keek en keek... Naar die kleurige vliegers... en naar het Chinese prinsesje met haar lakschoentjes en haar jurk met glitters die schitterden in de zon. Zó prachtig! Zijn houten hartje maakte een sprongetje van blijdschap. Niemand zag hoe hij stond te blozen in het gras.

Maar aan alle mooie dingen komt een eind... De armen van het prinsesje werden moe van het touw waaraan de vlieger maar bleef trekken. De tovenaar zag het. “Genoeg voor vandaag,” riep hij. Met drie lange passen was hij bij het prinsesje. Hij hielp met het oprollen van het touw. Daar kwam de oranje vlieger

al naar beneden. De lange staart met blauwe strikjes zwierde door het gras. Daarna was de rode vlieger van het aardmannetje aan de beurt.

Simsalabim... zo gepiept.

De tovenaar nam het aardmannetje onder zijn arm, de rode vlieger in zijn andere hand, en met lange passen beende hij terug naar zijn huisje.

Voorzichtig droeg het prinsesje de oranje vlieger over de drempel. Moe viel ze neer op een stoel. De tovenaar ging meteen drie grote glazen rode limonade inschenken... *simsalabim*, voor allemaal één. Het aardmannetje kon er niet van drinken, maar het Chinese prinsesje lustte nog wel een glas. *Hmm*, zó lekker.

“Fijn was het,” zei het prinsesje toen ze afscheid nam. De tovenaar kreeg een dikke knuffel: “Dankjewel!”

Daarna bukte ze zich en gaf het aardmannetje een lief zoentje op zijn houten kop. “Dag aardman. Nu zijn wij vriendjes.” ... En weg was ze...

Het aardmannetje bleef blozend achter.

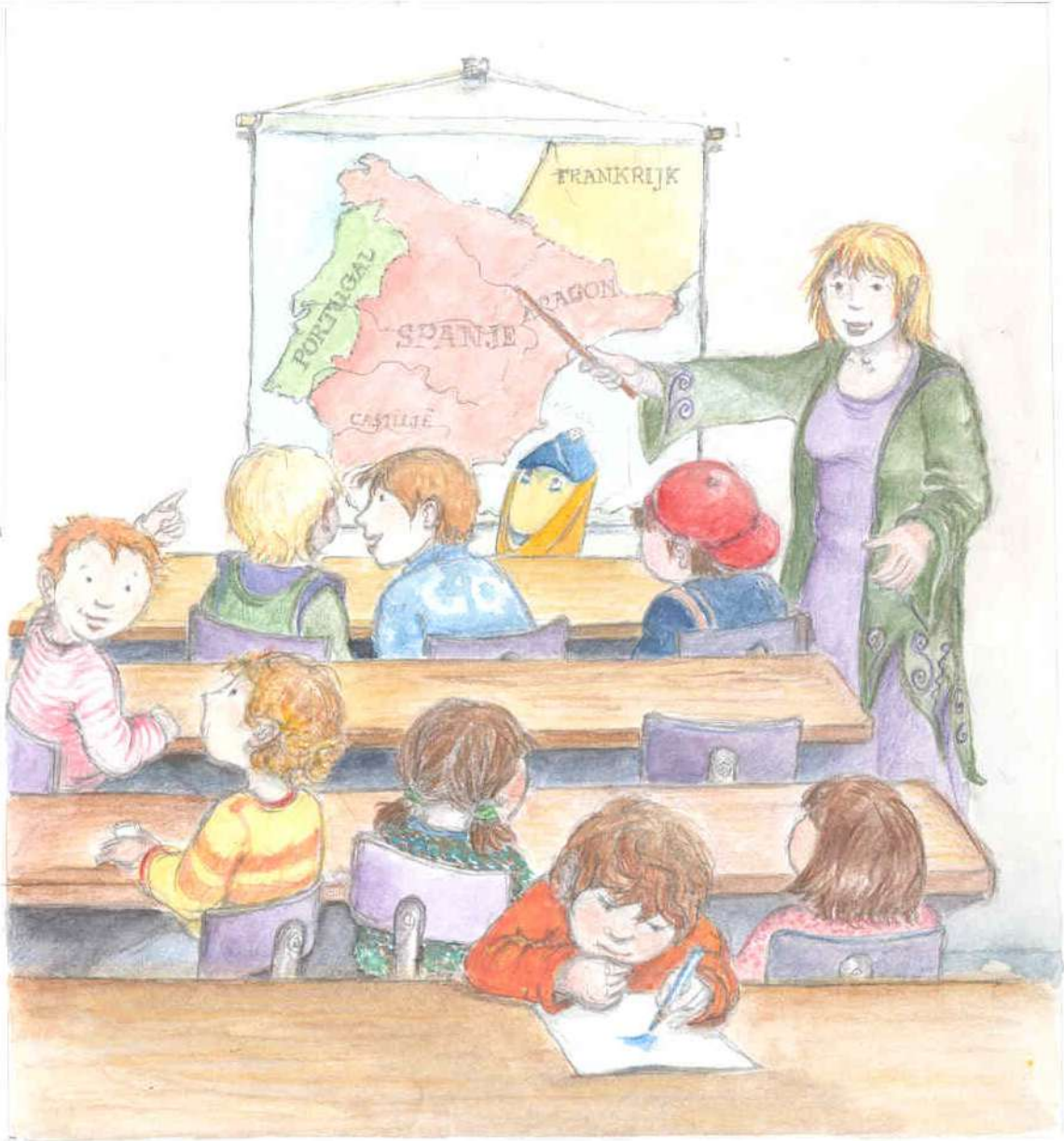
In zijn houten hartje zong het: *Ik vlieg, en ik vlieg, en ik vlieg...*

’s Avonds voor het slapen gaan vertelde het aardmannetje aan de houten mannetjes over de vliegers met de prachtige kleuren en de lange staart.

's Nachts droomde hij dat hij boven de aarde zweefde, hoog in de blauwe lucht. Samen met het Chinese prinsesje zweefde hij tot vlakbij de rode en de oranje vlieger. Zachtjes zongen ze samen: *Ik vlieg, en ik vlieg, en ik vlieg...* Zo fijn! Ver beneden stond de tovenaar tevreden toe te kijken. "Goed zo!" riep hij luid: "... *Simsalabim...* Goed gedaan. Ik ben trots op jullie."

6.

Samen naar school

De jonkvrouw was die ochtend vroeg opgestaan. Ze trok haar jas aan en zei: “Kom op aardman. Vandaag gaan we naar school. School is een plek om te leren.” Het aardmannetje begreep er niets van. Elke dag leerde hij nieuwe dingen door gewoon om zich heen te kijken. Daarvoor hoefde hij niet naar een speciale plek. Ook niet naar een plek die school heet. Maar goed, hij wachtte wel af.

De jonkvrouw nam hem mee in de koets. Ze gingen naar een groot huis met een groot plein ervoor. Op het plein krioelde het van de kinderen. Ze speelden, holden en maakten een boel lawaai. Het aardmannetje werd er verlegen van.

Opeens hoorde hij bekende stemmen. “Hoi aardman. Wat gaaf dat je er bent.”

Het waren de stoere jongens. Roos was er ook. “Dag aardman”.

Ze gaf hem een zoentje op zijn houten kop. En kijk, daar kwam het Chinese prinsesje vrolijk aanhuppelen in haar jurk met glitters en op haar glanzende lakschoentjes. Wat zag ze er schattig uit!

O, o, het aardmanneltje bloosde alweer tot onder zijn blauwe mutsje.

Het duurde niet lang of hij werd helemaal ingeklemd door een kring nieuwsgierige kinderen. Ze hadden wel honderd vragen. En ze gilden om het hardst. Allemaal door elkaar heen: Wie was hij? Waar kwam hij vandaan? En wat kwam hij hier doen? Het was een oorverdovend lawaai...

“Nu allemaal koppen dicht!” riepen de stoere jongens: “Dan vertellen wij jullie hoe het zit.” Het werd stil op het plein. De kinderen hielden hun mond. En de stoere jongens vertelden:

“Hij is een aardmannetje. Hij komt uit een ver warm land. Daar heeft de landheer hem bevrijd uit een boomstam, waarin hij zat opgesloten. Gewone aardmannetjes leven in het donker onder de grond. Maar deze niet. Hij wil

graag wat van de wereld zien. En hij houdt ervan om naar de lucht te kijken. Dat zie je aan zijn oogjes. Die kijken een beetje omhoog naar de hemel. Daarom heet hij **duende Celestial** (*doe-en-de sè-les-tie-al*). Dat betekent hemels aardmannetje.”

De kinderen knikten. Ja, dat zagen ze wel.

“En vandaag komt hij kijken hoe het bij ons op school is,” zei Roos. Ze rolde het aardmannetje een eindje over het plein, totdat hij vlak naast het Chinese prinsesje stond.

Haar jurk met glitters streelde zachtjes langs zijn been.

Hmm... zó fijn! Zo zou hij wel de hele dag willen blijven staan.

Maar het Chinese prinsesje pakte hem beet en samen huppelden ze een rondje over het plein. Leuk was dat! Hij werd er helemaal draaiërig van. Het leek wel of zijn wieltjes de grond niet meer raakten. Alsof hij een klein stukje boven de aarde zweefde in de blauwe lucht. *Ik vlieg, en ik vlieg, en ik vlieg...* klonk het in zijn houten hartje.

Ding dong... Daar klonk de gong. De kinderen lieten hun spelletjes in de steek en holden naar de deur. Juf stond te wachten. “Rustig maar,” zei ze: “Loop maar rustig naar binnen.” Het werd stil op het grote plein. Een beetje beduusd keek het aardmannetje rond. Alle kinderen waren weg...

“Kom maar aardman,” zei de jonkvrouw: “Wij gaan ook naar binnen”.

Ze pakte hem op, liep door een lange gang en klopte op een deur.

Juf deed open. “Welkom in de klas,” zei ze. Het aardmannetje zag allemaal kinderen in banken zitten. Kijk, daar zat Roos. Hij zag ook de stoere jongens en het Chinese prinsesje. Ze wuifde naar hem. Hij begon alweer te blozen.

Juf wachtte even totdat de kinderen stil waren. “Kinderen,” zei ze: “Vandaag hebben we twee bijzondere gasten in onze klas voor een bijzondere les. Luister maar goed.”

“Goedemorgen kinderen,” zei de jonkvrouw:

“Het aardmannetje en ik vinden het erg fijn dat we bij jullie op bezoek mogen zijn.

Het aardmannetje komt uit een ver land.

Hij heeft een lange reis gemaakt. Omdat hij

zelf niet kan praten, zal ik zijn verhaal vertellen.” En de jonkvrouw vertelde...

Over het verre land waar heel vaak de zon schijnt. Over de aarde die okergeel is in de kleur van het aardmannetje, of rood en soms wit van de kalk. Over de

grote droogte, waardoor de bomen zijn gestorven.

Hoe de landheer, die heel veel van bomen houdt, de stamgasten uit de dode bomen heeft bevrijd. Over de lange reis door de bergen, over heuvels en langs dorpjes en rivieren, totdat ze bij de boot kwamen.

“En nu logeert het aardmannetje hier op het eiland,” zei ze tenslotte. De kinderen hadden ademloos geluisterd. Prachtig vonden ze het. Wat een spannend verhaal! De jonkvrouw vertelde ook zo mooi. Het aardmannetje stond te blozen van trots.

Op de grote landkaart wees juf aan waar het verre land is. Met de aanwijsstok volgde ze de lange weg naar het eiland. Nu zagen de kinderen pas goed hoe ver de reis was geweest.

“Ziezo kinderen,” zei juf en ze legde haar aanwijsstok weg: “Genoeg geluisterd. Ga nu maar een mooie tekening maken over de reis van het aardmannetje.” Direct gingen de kinderen aan de slag. Prachtig werd het!

Juf hing alle tekeningen aan de muur.
Het aardmannetje zag zichzelf wel
twintig keer. Hij bloosde ervan.

Daarna was het tijd om afscheid te
nemen. Juf zei: “Dank jullie wel
jonkvrouw en aardman. Het was
een prachtig verhaal. We hebben

ervan genoten.” De kinderen klaptenthusiast in hun handen. *Bravo!*

Voorzichtig maakte het aardmannetje een houterige buiging. Vlug liepen Roos
en het Chinese prinsesje naar voren en gaven het aardmannetje een zoenetje op
zijn houten kop: “Dag lieve aardman. Tot ziens.”

’s Avonds in zijn hoekje bij de twee houten mannetjes raakte het aardmannetje

niet uitverteld over school en de tekeningen.

En ’s nachts droomde hij weer van de lange reis...

... en van het Chinese prinsesje natuurlijk.

7.

Een prachtig feest

Op een dag liepen er allemaal vreemde mensen rond in het huisje van de tovenaar. “Ja aardman,” riep de tovenaar: “Er komt een groot feest ter ere van de jonkvrouw. We gaan haar eens lekker verwennen. Dat heeft ze wel verdiend. Ik heb er zin in.” Het aardmannetje wist niet wat een feest was. Niemand legde het hem uit. Hij moest het maar afwachten.

Er gebeurden vreemde dingen. *Simsalabim...* de tovenaar liet al zijn spullen verdwijnen in een verborgen hoekje. *Simsalabim...* plotseling stonden er lange tafels in huis en er kwamen een heleboel stoelen tevoorschijn.

Sterke mannen brachten dozen vol flessen met lekkere drankjes...
De keuken stond vol vrolijk lachende mensen. Ze maakten grote schalen vol

lekkere hapjes. *Hmm...* Wat zag dat er mooi uit en wat rook het heerlijk!
De jonkvrouw legde kleurige kussentjes op de stoelen en de banken, zó vrolijk en gezellig!

Met grote passen beende de tovenaar naar het aardmannetje. Hij pakte hem stevig beet en zette hem ... *simsalabim...* met een grote zwaai buiten op een mooi plekje tussen de bloemen. Voorzichtig keek het aardmannetje om zich heen. Wat prachtig! Zoveel bloemen met zoveel kleuren: rood, blauw, geel, paars, roze en wit. Hij keek zijn ogen uit en *hmm...* het rook ook zo lekker. De zon scheen warm op zijn blauwe mutsje. Vlinders en bijtjes zoemden rond zijn houten kop. Stilletjes stond hij te soezen in de warme zon.

Simsalabim... de tovenaar kwam armen vol bloemen plukken, zette ze in grote vazen en droeg ze naar binnen. Tevreden keek hij rond. Nu was zijn huisje een feestzaal. *O nee...* wat dom! Hij moest de slingers nog ophangen. Bijna vergeten! *Oei...* Gauw pakte hij de trap, krom erop en maakte de slingers vast... *simsalabim...* zo gepiept.

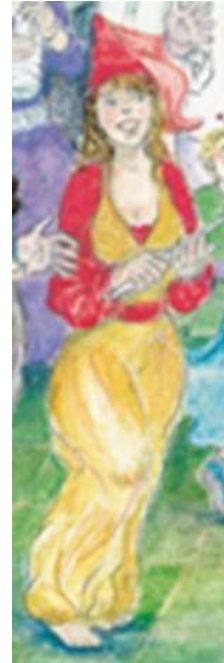
De eilandbakker bracht een grote feesttaart, versierd met kleurige vruchtjes en heel veel slagroom. *Hmm...*, dat zag er lekker uit! De tovenaar stak er kleurige kaarsjes in... een heleboel... *Simsalabim...* zo gepiept. Ziezo. Alles was klaar en het zag er goed uit. Tevreden keek hij rond.

Laat nu de gasten maar komen. Het feest kan beginnen!

Vanaf zijn plekje tussen de bloemen zag het aardmannetje de gasten aankomen. Door het poortje de tuin in. Over het smalle paadje naar het huisje van de tovenaar: ... *één, twee, drie...* Nee, tellen kon hij ze niet. Wat waren het er veel!

Voorop liepen Roos en de stoere jongens. Zij wisten de weg. Daarachter huppelde het Chinese prinsesje op glimmende lakschoentjes en in een echte prinsessenjurk. Zó prachtig! Het aardmannetje bloosde toen hij haar zag. Maar niemand had tijd om daar op te letten.

Er volgde een bonte stoet van vrolijke feestgangers. Sprookjesachtige figuren uit alle windstreken. Het aardmannetje keek zijn ogen uit. Hij zag een deftige dame en drie wijzen uit het oosten, gehuld in koninklijke mantels.

Boven hun hoofden zweefde de nachtvlinder, die lachte naar de goede fee. Erachter liep de stoere Viking, gevolgd door de sterke smid. *Oei...oei*, wat hadden die mannen dikke spierballen! En de dikke bakker had een buik als een meelton. *Oei, oei...!*

En wie kwam daar? *O...*, het was de waarzegger met zijn glazen bol. Boven zijn schouders piepten twee hoge zwarte punthoeden van de heksjes die vrolijk samen babbelden.

Sierlijk danste de danseres over het paadje en draaide een prachtige pirouette. Knap hoor! Lachend volgde de zomerkoningin. Ze had een stralend humeur, dat zag je zo. Het zonlicht schitterde in haar gouden kroontje. Zó prachtig!

Het werd alsmaar voller in de tuin. Het aardmannetje kon niet goed meer zien wie er binnenkwam. Zoveel benen, zoveel hoofden! En iedereen liep te praten en te lachen. Wat een drukte!

De kinderen deden tikkertje met verlos tussen alle benen door.

De elfjes en de kabouters deden met ze mee: *Tikkie, jij bent 'm!...*

Ze hadden dolle pret... Het aardmannetje was blij met zijn rustige plekje tussen de bloemen.

Boemm, boemm... Dreunend kwam de teddybeer aanstappen. Je voelde de aarde trillen. “Dag jonkvrouw, wat ben ik blij je te zien,” riep hij met een zware basstem. Hij gaf haar een stevige warme knuffel. De jonkvrouw verdween bijna helemaal tussen zijn dikke armen. Blozend kwam ze weer tevoorschijn. *Pfff...* warm.

“Vrienden!!! Welkom!!! Fijn dat jullie er zijn!!!” Met luide stem heette de tovenaars de gasten welkom en schonk de glazen vol... *simsalabim*... alsjeblieft. Al snel was het feest in volle gang. Iedereen praatte en lachte door elkaar. Een rumoerige menigte van vrolijke feestvierders. De praatjesmaker had het

hoogste woord. De speerwerper vertoonde zijn kunsten. De muzikanten maakten muziek. De nachtvlinder fladderde van de een naar de ander. De deftige dame zat rustig op een stoel en keek toe. De kinderen en de kabouters dartelden overal tussendoor. De elfjes zweefden boven de bloemen van binnen naar buiten. *Oei*, rakelings langs de houten kop van het aardmannetje. “Dag aardman, we doen tikkertje in de lucht,” riepen ze.

De stoere jongens gingen de feesttaart halen en staken de kaarsjes aan. De jonkvrouw klom op een stoel. De muziek zette een feestlied in. Alle gasten zongen mee: *Lang zal ze leven.*

In de gloria...

Nu moest de jonkvrouw alle kaarsjes uitblazen.

Oei, wat veel! “Wij helpen je wel,” zeiden de stoere jongens. Ook Roos, de kabouters en het Chinese prinsesje kwamen helpen blazen. Een... twee... drie... *pffft*. Met bolle wangen bliezen ze allemaal tegelijk... *pffft*... Alle kaarsjes in één keer uit. *Hiep, hiep, hoera!!!* Iedereen lachte en juichte.

De jonkvrouw kreeg een heleboel mooie cadeautjes. De stoere jongens, Roos, het Chinese prinsesje en de kabouters wilden allemaal heel graag helpen uitpakken. Dat mocht! Het was een heel gedrang... “O kijk jonkvrouw, hoe leuk!” De stapel cadeautjes werd alsmaar groter.

Tenslotte was alles uitgepakt... *hè hè...* Op de vloer lag een hele berg gekleurd papier. Vrolijk staptten de kabouters er in rond. Het knisperde zo leuk... *hi hi...*

Het mooiste cadeautje? De tovenaer had *simsalabim...* zo gepiept... een mooi beschilderd toverkistje voor de jonkvrouw gemaakt. Je kon er dingen instoppen die je weg wilde toveren. Dan kon je ze niet meer zien. Maar ze waren er nog wel. Hoe dat kon? De elfjes wisten precies hoe het werkte. Maar ze verklapten het niet... *Nooit!*

Het feest was in volle gang toen de landheer kwam aanrijden op zijn vurige ros. Hij stapte af, een beetje stram van de lange rit. Met stijve passen liep hij naar het aardmannetje en gaf hem een stevige aai over zijn houten kop: “Hoi aardman, ik ben blij je te zien.” Vervolgens omhelsde hij de jonkvrouw en zei: “Lieve jonkvrouw, ik zie dat het aardmannetje het goed naar zijn zin heeft op het eiland. Hij mag nog wel een poosje blijven.” Er klonk gejuich: *Hoera!*

De muzikanten speelden een vrolijk deuntje. Sierlijk danste de danseres.
Het Chinese prinsesje deed mee. Dat werkte aanstekelijk. De kabouters deden
een kabouterdans. De heksjes een vrolijke heksendans. De landheer nam zijn
hoedje af en vroeg de zomerkoningin. De praatjesmaker danste met de goede
fee. De speerwerper met de nachtvlinder. De Viking vroeg de deftige dame.
En de teddybeer danste dreunend met de jonkvrouw... *boemm, boemm...*
Toen bloosde ze alweer. *Pff...* warm.

Buiten stond het aardmannetje te dromen tussen de bloemen. Het rook zó lekker! De zon scheen warm op zijn houten kop. Vlinders en bijtjes zoemden om zijn blauwe mutsje. Hij werd er soezerig van. Het feestgeruis liet hij maar een beetje aan zich voorbijgaan. Vanuit de verte had hij wel gehoord wat de landheer zei, maar het drong niet helemaal tot hem door.

Het Chinese prinsesje kwam naar buiten. Ze trippelde naar hem toe. Zachtjes fluisterde ze: “Dag aardman, heb je het gehoord? Je mag blijven. Nu kunnen we elkaar nog vaker zien.

Fijn hè?” Ze drukte een lief zoentje op zijn houten wang... en weg was ze al weer. Huppelend verdween ze naar binnen. Het aardmannetje hoorde haar zingen: “*ik vlieg, en ik vlieg en ik vlieg...*”

Zijn houten hartje maakte een klein sprongetje van plezier. Hij voelde hoe hij bloosde tot onder zijn blauwe mutsje. Maar niemand lette op hem. De gasten waren veel te druk met zichzelf en met elkaar. Ze liepen in en uit. Vrolijk klonk hun gepraat en gelach. Zijn houten kop suisde ervan.

Het werd steeds later. De zon verdween. De lucht betrok. Het begon heel hard te waaien, *brr...* koud. Stoelen vielen om. Kussentjes vlogen door de lucht.

Heftig kletterde de regen neer. Riviertjes van water spoelden door de tuin. Iedereen vluchtte naar binnen. *Gauw, gauw...* Neem de kussentjes mee... Iedereen binnen? Snel de deur dicht.

Buiten stroomde de regen het aardmannetje over zijn houten kop. Kletsnat werd hij... *brr...*! Zijn okergele kleur glom ervan. De wind zwiepte takken tegen zijn blauwe mutsje. *Brr...* Wat akelig koud en nat! ... *brr...* Hij voelde zich ellendig en in de steek gelaten.

Koud en moederziel alleen stond hij tussen de natte bloemen en de omgewaaide stoelen. Zó zielig! Waren ze hem dan helemaal vergeten?

Nee, gelukkig niet! De deur ging open. De stoere jongens kwamen naar buiten rennen... Ze pakten het aardmannetje stevig vast en tilden hem op: "Kom maar gauw mee aardman, snel naar binnen. Dan zoeken we een droog plekje voor je." Samen sleepten ze hem mee. Ziezo, deur dicht.

Kletsnat waren ze! De regen droop van hun haren en uit hun kleren... *brr...*

Koud! De jonkvrouw bracht ze een handdoek... en de stoere jongens mochten een extra stuk taart als beloning. *Hmm...* lekker! Vlug droogden ze zich af.

Samen wreven ze het aardmannetje droog en warm... *hmm, fijn!...*

Ze duwden hem naar een plekje bij de elfjes en de kabouters, die spelletjes deden: ... *Tikkie... jij bent 'm!*

Het feest duurde tot diep in de nacht. De wijn raakte op. Alle schalen waren leeg. De muziek verstomde...

De mensen waren moe en gingen naar huis, maar eerst namen ze luidruchtig afscheid van de tovenaar en de jonkvrouw. “*Daaag tovenaar. Daaag lieve jonkvrouw.* Het was een prachtig feest! *Dank jullie wel.*”

Luid gapend rolde de tovenaar het aardmannetje naar het hoekje bij de houten mannetjes: “... *Hhhaaahhh...* Het was een prachtig feest aardman. Fijn dat je mag blijven.” *Simsalabim...* het licht ging uit.

Hè, hè, heerlijk stil en rustig. Wat zou hij lekker slapen!... Hij hoopte dat hij zou dromen van het Chinese prinsesje en haar lieve zoentje op zijn houten wang... *hmm!*

8.

Ssssstt... de *Sommeltjes* komen

Op een nacht hoorde het aardmannetje zacht gestommel in het huisje van de tovenaar. *Hè*, wat was dat? Wat hoorde hij toch?

Hij snapte er niks van... Iedereen sliep. De houten mannetjes stonden te dutten. Uit de slaapkamer van de tovenaar klonk zacht gesnurk: *gggr...*

gggr... Maar hij hoorde het toch heel duidelijk...

Hij vergiste zich niet... Er was geluid in de buurt

van de werktafel... Wat was dat toch? *Ssssstt...* luister goed.

Ja, hij hoorde het goed! Er was geschuifel en hij hoorde zachte stemmen.

Hij begreep er niks van... Hij kon ook niet goed horen wat er gezegd werd. Zien kon hij het ook niet; daarvoor was het te donker. *Getsie...* wel een beetje eng!

Heel voorzichtig zette het aardmannetje zijn wieltjes in beweging...

Hij rolde in de richting van de werktafel. Heel zachtjes, *sssstt...* steeds dichter- en dichterbij... tot hij vlakbij de werktafel was. Zó dapper! In het maanlicht zag hij schimmen bewegen... *sssstt...* Voor zijn ogen zag hij kleine onbekende wezentjes. Hij wist niet wie het waren. Hij kende ze niet... De mensen op het eiland hadden het wel geweten, ook al praten ze er niet over. Het waren **Sommeltjes**.

Sommeltjes zijn een soort kleine aardmannetjes en -vrouwtjes. Ze wonen al eeuwenlang op het eiland. Hoe ze eruitzien? Niemand weet het. Niemand heeft ze ooit gezien. Toch weten de mensen op het eiland dat ze er zijn. Je hoeft niet bang voor ze te zijn, want ze hebben geen kwaad in de zin.

Sommeltjes zijn vredelievend en helpen de mensen. Overdag veranderen ze in stenen. Dan bewegen ze niet. Maar 's nachts komen die stenen tot leven. Dan dansen de **Sommeltjes** in het maanlicht.

Ze kruipen door kieren en spleten de huizen binnen om de mensen te helpen. Dat doen ze héél stilletje, zodat geen mens er iets van merkt... *sssstt...*

Niemand heeft ze ooit gezien. Niemand, behalve het aardmannetje... *sssstt...*

Stilletjes stond het aardmannetje in het maanlicht...

sssstt... Hij wist niet wat hij zag! De **Sommeltjes** zagen er grappig uit. Ze waren druk in de weer en hadden reuze pret. Maar ze deden héél zachtjes, zodat niemand ze zou horen... *sssstt...*

Wat waren er een boel! Het aardmannetje probeerde ze te tellen: *één, twee, drie...* Het lukte hem niet. De **Sommeltjes** stonden geen minuut stil.

Ze krioelden door elkaar. Wat deden ze daar toch? Zien kon hij het niet goed... Maar bij de werktafel van de tovenaar waren ze ijverig met iets bezig.

Kijk!... Ze
sjouwden met
tubes verf en
met penselen.
De tubes waren

zó groot dat ze elkaar moesten helpen met tillen. Ze konden heel goed samenwerken. Je zag zo dat ze gewend waren dingen samen te doen. Ze deden verf op het palet van de tovenaar: geel, groen, rood, blauw en wit. Ingespannen werkten ze samen. Héél stilletjes... ssssstt...

Ze mengden prachtige kleuren die schitterden in het maanlicht. Zó mooi! Kijk, ze doopten een groot penseel in de verf. Samen hielden ze het vast. Voorzichtig liepen ze naar een schilderij...

Maar..., dat was het schilderij van de tovenaar! De tovenaar had er wekenlang aan gewerkt. Het lukte hem maar niet om het te krijgen zoals hij het wilde. Zó jammer! Hij was er zó verdrietig van geworden. Hij had geen zin meer in toveren. Zelfs zijn toverspreuk werkte niet meer. Hij probeerde het steeds opnieuw... *simsalabim*... Maar er gebeurde niks. Zó droevig!

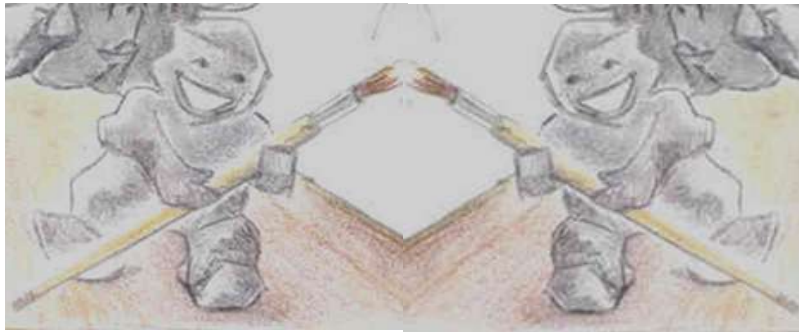
En nu, midden in de nacht, waren die kleine **Sommeltjes** druk met het schilderij bezig. Ze schilderden dat het een lieve lust was. Geel, groen, blauw en rood. Het werd prachtig! Precies zoals de tovenaar het graag had gewild.

Het aardmannetje keek zijn ogen uit. Met ingehouden adem bleef hij staan kijken. Zijn houten hartje maakte een sprongetje van blijdschap... *Simsalabim*... Zó fijn voor de tovenaar!

Vlijtig werkten de **Sommeltjes** door tot het schilderij helemaal klaar was.

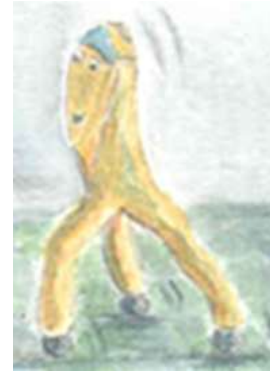
Snel ruimden ze alles weer netjes op. *Ssssstt*... zachtjes. Geen lawaai maken...

sssstt... Ze moesten opschieten. Door het raam kwam al een streepje daglicht naar binnen.

Roetss... roetss... en weg waren ze... Het aardmannetje begreep niet hoe ze zo snel waren verdwenen. En er leek niks veranderd. En toch... hij had niet gedroomd. Dat wist hij wel zeker!

Zachtjes rolde het aardmannetje terug naar zijn hoekje...
sssstt... De houten mannetjes waren nog diep in slaap.
Uit de slaapkamer van de tovenaar klonk nog steeds zacht
gesnurk... *gggr... gggr...* Niemand had gezien dat het
aardmannetje zijn plekje had verlaten. Niemand had
gemerkt dat de **Sommeltjes** binnen waren geweest.

's Morgens bij het opstaan rekte de tovenaar zich eens flink uit. Hij gaapte...
hhhaaahhh... Verbaasd wreef hij de slaap uit zijn ogen. *Hè?* Wat zag hij daar?
Hij dacht dat hij nog droomde. *Hè?* Hou kon dat nou?
Het schilderij was klaar! Helemaal klaar!!! Het was werkelijk prachtig.
Precies zoals hij het graag wilde. Maar hoe kon dat nou?
Hij snapte er niks van...
Had hij soms tot heel laat gewerkt? Was hij toen pardoes in slaap gevallen?
Of had hij misschien zijn tovertruc gebruikt en... *simsalabim...* het schilderij
klaar getoverd? Hij had werkelijk geen idee...

Hij ging op onderzoek uit... Hij vroeg het aan de jonkvrouw en aan de buren. Hij belde zijn vriend op. Hij ging naar de burcht om het aan Roos en de stoere jongens te vragen. Hij vroeg het aan het Chinese prinsesje. Iedereen dacht dat de tovenaar een grapje maakte. Dat hij ze voor de gek hield en stiekem ... *simsalabim*... een toverkunstje had gebruikt.

Niemand kon de tovenaar vertellen wat er 's nachts was gebeurd.

Niemand? ... Het aardmannetje had alles gezien. Maar hij stond stilletjes in zijn hoekje. Hij keek onschuldig naar de lucht. Zijn geverfde mond deed hij niet open... *sssstt*...

Het geheim van de **Sommeltjes** ging hij niet verklappen. Nooit!

9.

Herfst in het bos

De zomer was voorbij. Het werd herfst op het eiland. De bomen stonden te zwiepen in de wind. Gekleurde blaadjes dwarrelden omlaag en bedekten de bodem: bruin, rood, geel en oranje. Mooi vond het aardmannetje. Bijna dezelfde kleuren als de aarde in zijn verre land. Hij kreeg er een beetje heimwee van...

“Kom op aardman,” zei de jonkvrouw: “we gaan met de kinderen naar het bos.” Ze deed een warme jas aan, klom met het aardmannetje in de koets en *zoeffff*... daar reden ze al over de lange oprijlaan naar de burcht,” waar Roos en de stoere jongens woonden.

“Trekken jullie maar vlug je jas en je laarzen aan,” zei de jonkvrouw: “We gaan naar het bos.”

“Hoe moet het dan met het aardmannetje?” vroeg Roos: “Hij heeft geen jas en ook geen laarzen.” *Uhh... hmmm...* Hoe moest dat nu? Een jas voor het aardmannetje hadden ze niet, en ook niet drie dezelfde laarzen. Jammer! Maar wacht eens even! *Uhh...* De stoere jongens wisten raad: Geen jas, geen laarzen, maar wel een broek... Wacht maar.

Met z'n drieën hesen de kinderen het aardmannetje met twee benen in een

broek. Nu nog een andere broek voor het derde been eroverheen. Lastig hoor een broek over een broek. Met een hoop gesjor en veel gelach lukte het....

Hi hi... nu had het aardmannetje twee broeken aan drie benen. *Hi hi...* wat een grappig gezicht!

Lachend deden ze hun eigen jassen en laarzen aan.

Iedereen stapte in de koets en *zoeffff...* Ze waren al op weg naar het paleis waar het Chinese prinsesje woonde.

In de verte zagen ze haar al staan. Nu niet met glimmende lakschoentjes maar met haar benen in warme laarzen.

Vol ongeduld sprong ze heen en weer.

De koets stopte vlak voor haar voeten. De jonkvrouw deed het portier open

en het prinsesje stapte in. “Dag aardman,” zei ze lief. Ze kroop dicht tegen hem aan op het bankje: “Ik heb een lekker warm dekentje voor je meegebracht.” Blozend tot onder zijn blauwe mutsje liet het aardmannetje zich toedekken. *Hmmm...* lekker warm.

Zijn broekspijpen piepten een stukje onder het dekentje uit.

Het was niet ver naar het bos. Het eiland is immers niet heel groot.

“Allemaal uitstappen,” zei de jonkvrouw toen de koets was gestopt, en ze deed het portier open. *Oei*, wat waaide het hard. De blaadjes van de bomen dwarrelden door de lucht. Vrolijk dansten ze in de wind en om zijn blauwe mutsje.

Dat was leuk, maar *brr..* wat blies de wind koud tegen zijn houten kop.

De broekspijpen wapperden tegen zijn benen... *brr*. Het aardmannetje rilde... *brr...* Wat jammer dat het warme dekentje in de koets was achtergebleven.

Roos pakte hem stevig vast. “Kom op aardman. Hollen. Dan word je vanzelf warm.” Het Chinese prinsesje holde vrolijk voor ze uit. “O dat is leuk,” riep ze: “We zijn hier bij het **Sommeltjespad**... Hè, hoorde hij dat goed? **Sommeltjespad**?”

Het aardmannetje keek verbaasd in de lucht. Er was geen **Sommeltje** te zien...

Geduldig legden de stoere jongens het uit: “De **Sommeltjes** zijn een soort aardmannetjes die al eeuwenlang op het eiland wonen. Niemand weet hoe ze eruitzien, omdat ze overdag veranderen in stenen. Maar ’s nachts komen ze tot leven. Dan gaan ze naar de huizen om de mensen te helpen.” *Ja, ja...* Dat wist het aardmannetje al lang. Hij had de **Sommeltjes** immers zelf bezig gezien in het huisje van de tovenaar. En nu waren het dus stenen, die niet bewogen en niks zeiden... ongeveer net zoals hijzelf.

“Vooruit kinderen. Hollen maar,” zei de jonkvrouw. En weg stoven ze met het aardmannetje tussen zich in. Hij struikelde over zijn wieltjes van de haast.

Zijn broekspijpen gleden door de modder. Plotseling hielden ze halt.

“Kijk **Sommeltjes**.” Roos en de stoere jongens wezen naar de stenen langs de kant van het pad. Tussen de bladeren zag het aardmannetje stenen egeltjes, muizen en konijnen, en stenen eendjes bij een droge sloot. Allemaal **Sommeltjes** die zich verborgen hielden voor de mensen.

De kinderen gingen lekker lopen schoppen door de kleurige herfstbladeren: bruin, rood, geel en oranje. Heel mooi! En het knisperde zo leuk. Ze stopten er hun zakken vol mee. Luidkeels zongen ze een vrolijk liedje. Hun stemmen schalden door het bos. In zijn houten hartje neuriede het aardmannetje het liedje mee: *Herfst, herfst, wat heb je te koop? Honderdduizend bladeren op een hoop. Zakken vol met wind. Ja m'n kind, ik weet niet of jij dat aardig vindt.*

Op een open plek groeiden veel paddenstoelen. Rood met witte stippen. Zó prachtig! De kinderen speelden verstoppertje met verlos. Rode wangen kregen ze ervan. De jassen mochten uit. Het aardmannetje paste erop. Hij stond lekker in de luwte te dromen en keek naar de hoge lucht. Hij had het al lang niet koud meer.

Toen de kinderen waren uitgehold, kwamen ze bij het aardmannetje zitten. De jonkvrouw trakteerde op blozende appeltjes. Een mes had ze niet meegenomen... Vergeten. Gelukkig zat er een piepklein schaartje in haar mandje. Daarmee knipte ze de appeltjes in stukjes. *Ha, ha, grappig!* Geknipte appel. Heel lekker... *hmm.*

Al snel stonden ze op en gingen weer verder. Nu kwamen ze in een stuk bos met heel dunne hoge bomen. Ze stonden dicht op elkaar. Er kwam maar weinig licht door de takken. Het was er tamelijk donker en een beetje griezelig... *brr.*

De witte boomstammetjes hadden gezichten en groeiden alle kanten op. Net spoken die dansten...

“Wees maar niet bang aardman,” zeiden de stoere jongens: “Er kan ons niks gebeuren. Wij weten de weg.” Samen gingen ze voorop.

Voorzichtig zochten ze het moeilijke

paadje tussen de dansende bomen. Roos en het Chinese prinsesje liepen er vlak achteraan. Ze waren héél stil. Een beetje eng was het wel...

De jonkvrouw volgde met het aardmannetje. Hij vond de stilte wel prettig.

Terug bij de koets hadden de kinderen weer het hoogste woord.

“Gaaf was het,” vonden de stoere jongens: “Maar de **Sommeltjes** bestaan natuurlijk niet echt.” Nou, het aardmannetje wist wel beter, maar hij hield z’n geverfde mondje stijf dicht. Verklappen zou hij de **Sommeltjes** niet... Nooit!

10.

Terug naar huis

De herfst duurde lang. De jonkvrouw kreeg genoeg van de regen en de wind. “Aardman,” zei ze: “Morgen gaan we weer op reis naar het verre land waar je vandaan komt en waar meestal de zon schijnt. Daar verlang ik naar...” Meteen begon ze haar koffers te pakken. Het aardmannetje stond stilletjes toe te kijken.

Hij voelde zich een beetje opgewonden voor de reis. Hij verlangde naar huis, maar vond het ook jammer het eiland te verlaten. Dan moest hij afscheid nemen van de tovenaars en de houten mannetjes die zijn nachtvriendjes waren geworden. En hij moest dag zeggen tegen Roos en de stoere jongen... en tegen het Chinese prinsesje. Bijna kreeg hij traantjes in zijn ogen als hij eraan dacht. Zou hij ze ooit nog terugzien?

De jonkvrouw nam hem mee in de koets om afscheid te nemen van zijn eilandvriendjes. “Jammer dat je weggaat aardman,” vonden Roos en de stoere jongens: “Maar de jonkvrouw zal ons wel vertellen hoe het met je gaat. En wie weet, kunnen we ooit een keertje bij je op bezoek.” Het aardmannetje voelde zich een beetje verlegen. Hij kon niet zeggen hoe leuk hij dat vond.

Het Chinese prinsesje gaf hem een lief zoentje op zijn houten kop. “Je bent toch mijn vriendje,” zei ze: “Ik stuur je een mooie tekening.” Wat was ze lief! Zijn houten hartje maakte een sprongetje van blijdschap en hij bloosde tot onder zijn blauwe mutsje.

De tovenaar kocht eten en drinken voor onderweg en sjouwde... *simsalabim*... alles naar de koets. De jonkvrouw maakte een lekker zacht bedje voor het aardmannetje met het dekentje dat hij van het Chinese prinsesje had gekregen. Dat mocht mee op reis... Ziezo, alles was klaar voor vertrek. Voor de laatste keer sliep het aardmannetje bij de twee houten mannetjes. Die avond waren ze heel stil.

's Morgens vroeg tilde de tovenaar hem ... *simsalabim*... met een zwaai in de koets. "Daaag. Goeie reis. Doe maar de groeten aan de landheer." Het aardmannetje kreeg nog een aaitje over zijn houten kop. De jonkvrouw een laatste zoen. Toen klapte het portier dicht. En weg waren ze. De lange reis was begonnen.

Zachtjes schommelend voeren ze met de boot naar de overkant. Onderweg tikte de regen tegen de ruiten. Tevreden lag het aardmannetje onder zijn warme dekentje. Hij keek naar de wolken die voorbijgleden. Kilometer na kilometer. Hij werd er slaperig van.

's Middags werd het mooi weer. De zon begon te schijnen. *Hmm*... lekker warm! Het aardmannetje schopte zijn dekentje opzij. Steeds verder reed de koets. Door de ramen zag hij dorpjes en heuvels, begroeid met bomen in stralende herfstkleuren: bruin, rood, geel en oranje. Zó mooi!

De koets stopte bij een klein huisje waar ze de nacht konden doorbrengen.

Maar eerst gingen ze een eindje wandelen. Van de lange rit was de jonkvrouw helemaal stijf geworden. Voorzichtig deed ze de eerste stapjes. Het aardmannetje duwde ze langzaam voor zich uit. Stilletjes keek hij naar de lucht. Daarboven was de blauwe hemel met de ondergaande zon. In het late zonlicht leken de herfstbomen wel van

goud. Zó prachtig!

De volgende dag klom de koets langzaam over de hoge bergen. En langs de lange smalle slingerweg weer naar beneden. Wat waren er veel bochten! Het aardmannetje werd er draaiërig van.

Nu waren ze in het land waar hij was geboren en waar hij had gewoond. De zon stond stralend aan de hemel. De herfstkleuren van de bomen straalden mee: bruin, rood, geel en oranje. De aarde op de akkers kleurde rood of okergeel en soms een beetje wit van de kalk.

Wat was het hier droog en stoffig!
Heel anders dan op het verre eiland,
waar ze net vandaan kwamen. *Pfff...*
warm! De jonkvrouw zette de
raampjes wijd open. Grote stofwolken
waaiden naar binnen. Zo in de ogen
van het aardmannetje. *Jakkes bah...*
z'n oogjes prikten ervan. "Even pauze
dan maar," zei de jonkvrouw: "Dan kan het stof weer gaan liggen.
Het is nu nog maar een klein stukje naar huis."

Met vrolijk rinkelende bellen reed de koets het dal in. De landheer kwam
aanrennen en opende het portier. Hij zoende de jonkvrouw: "Fijn dat je er
weer bent." Met een zwaai tilde hij het aardmannetje uit de
koets: "Welkom thuis vriend. Ik heb je gemist." Hij rolde het
aardmannetje het huisje in: "Heel handig die wielmpjes," zei hij
goedkeurend: "Dat heeft de tovenaar goed bedacht."

Die avond stond het aardmannetje een beetje verlegen bij de andere stamgasten. Beduusd keek hij rond. Wat waren er veel! De landheer had hard gewerkt. Hij had weer heel veel stamgasten uit de dode bomen bevrijd: *één,*

twee, drie, vier...

O jee, al snel raakte het aardmannetje de tel kwijt.

Nee, tellen kon hij ze niet.

Er was geen beginnen aan.

Het waren er veel te veel.

Stilletjes stond hij in zijn hoekje, een beetje achteraf. Verlegen keek hij naar boven. Het duizelde hem

van de drukte. Zoveel stamgasten! De meeste groter dan hij, met langere benen en soms wel twee of drie gezichten. Geschilderd in vrolijke kleuren: rood, blauw, geel, groen, roze en paars. Sommige keken blij, andere somber. Hoorde hij daar echt bij? Hij kon er geen hoogte van krijgen.

Plotseling vroeg een vriendelijke stamgast wat hij op zijn reis had beleefd. “Ja vertel!” riepen alle stamgasten: “Vertel alsjeblieft.”

In afwachting drongen ze in een dichte kring om hem heen. Het aardmannetje verzamelde al zijn moed en begon...

Blozend vertelde hij over de lange reis en de avonturen op het eiland. En over zijn nieuwe vriendjes natuurlijk. De stamgasten stonden ademloos te luisteren. *Wow...Wat had dat kleine*

aardmannetje veel meegemaakt! Wie had dat van hem gedacht? Ze waren er stil van. Ze stonden werkelijk paf... *tjeetje...* wat een avontuur!

Toen barstte het tumult los. Enthousiast stampten de stamgasten met hun benen op de grond en riepen: “*Bravo* aardman! Je bent onze held.” Het lawaai was oorverdovend. Het aardmannetje bloosde ervan tot onder zijn blauwe mutsje. Hij maakte een stijve buiging: “Dank jullie wel.”

Die nacht droomde hij van zijn verre reis en de avonturen op het eiland.
Wat had hij veel beleefd! En wat was het een fijne reis geweest.
Een reis om nooit te vergeten!

In zijn dromen liepen alle avonturen door elkaar heen: Hij was weer in het huisje van de tovenaar... *simsalabim...* De **Sommeltjes** kwamen op bezoek bij de houten mannetjes. Samen gingen ze naar een prachtig feest met heel

veel vrolijke gasten. Roos ging met hem wandelen en hij mocht mee naar school. De stoere jongens namen hem mee naar het strand en naar het bos. Daar ging hij vliegeren met het Chinese prinsesje...
... *uuh...* Hij kon er geen touw meer aan vastknopen... maar zó leuk!
Tevreden keek hij naar de lucht...

Hij zweefde boven de aarde, hoog door de blauwe lucht, samen met het Chinese prinsesje. In zijn houten hartje hoorde hij haar lieve stemmetje zachtjes zingen: *Ik vlieg, en ik vlieg en ik vlieg*. Zó fijn!

@ VandeBrakeProducties Texel 2011, 2e herziene druk 2025
tekeningen: ideecramer–illustraties–
stamgasten: www.kikaartdelmoncayo.eu

ISBN / EAN: 978-9-817131-1-5
bestellingen: vandebrake@planet.nl

Deze herziene druk is speciaal gemaakt voor Kika Art del Moncayo:
www.kikaartdelmoncayo.eu

De schrijfster woont op het eiland Texel en reist regelmatig naar het Spaanse binnenland, waar grote droogte heerst en waar de landheer stamgasten tot leven weet te wekken.

Ingrid Cramer maakte de sprookjesachtige illustraties. Op onnavolgbare wijze bracht zij het aardmannetje en zijn avonturen in beeld. Meer nog dan de tekst wekken haar tekeningen het aardmannetje echt tot leven. Plaatjes om heerlijk bij weg te dromen.

De reis van het aardmannetje berust op fantasie, maar de werkelijkheid ligt eraan ten grondslag. Het is dus onvermijdelijk dat lezers bestaande personen, plaatsen en situaties zullen herkennen. En... het aardmannetje bestaat echt!